

HỒI THỨ TÁM PHÁT HIỆN CÙU NHÂN

Trúc Lâm thiền viện đúng với tên gọi của nó, nằm giữa một rừng trúc bao la bát ngát cực kỳ u nhã và thanh tịnh. Tiểu Phi Thố chỉ cần hỏi thăm một người dân thường là đã được chỉ dẫn rất tường tận, chứng tỏ ngôi thiền viện này rất nổi tiếng. Người nông dân này còn trợn mắt lên nói khẽ:

- Công tử đến đó du ngoạn thì thích thú lắm, tiểu nhân còn nghe nói có khi tiên nữ hoặc thần thánh hạ trần ghé thăm hoài, nếu gặp được thì may mắn không sao kể xiết được.

Tiểu Phi Thố mỉm cười cảm tạ rồi cùng Viên Viên đi thẳng đến đó, trong lòng thầm nghĩ "Bên cạnh ta đây là tiên nữ giáng trần rồi, giá như ta đừng bị tạt nguyên thì cũng làm thần thánh luôn cho đủ đôi". Cả hai đi xuyên rừng trúc mấy dặm mới thấy mái đỏ của Trúc Lâm thiền viện lấp ló nổi bật giữa màu xanh cây lá. Thiền viện này qui mô nhưng kiến trúc hết sức tinh vi và trang nhã, mặt trước ngoài bốn chữ Trúc Lâm thiền viện bằng cổ tự thật to chỉ có hai câu đối ngắn chạm khắc hai bên thôi, Tiểu Phi Thố lẩm nhẩm đọc:

*Trúc Lâm vô nhân kính
An thiền chế độc long.*

Có nghĩa là : "Rừng trúc thăm thẳm không có lối để người qua lại đâu, muốn chế ngự con rồng dữ thì phải thiền tâm cho thật yên ổn".

Tiểu Phi Thố gật gù thưởng ngoạn, bất giác nổi thi hứng ngâm nga mấy câu thơ :

*"Văn đạo thân tiên bất khả tiếp
Tâm tùy diệp trúc cộng du du".*

(Nghe nói có thần tiên mà không sao gặp được, lòng ta man mác theo lá trúc mênh mông).

Chàng vừa ngâm dứt thì một âm thanh ôn hoà vang lên:

- Thần tiên chỉ là mơ tưởng hão huyền, nhị vị có nhã hứng cao thâm như thế cũng chẳng khác chi thần tiên rồi vậy.

Từ trong thiền viện bước ra một lão tăng ăn mặc rất đơn giản nhưng thần thái vô cùng tiên phong đạo cốt. Tiểu Phi Thố cúi đầu chào rồi mỉm cười nói:

- Cao tăng cứ chế giễu hoài, thật ra dù có là kẻ ác mà đã đến nơi đây thì cũng biến đổi tâm tính ngay, quả "An thiền chế độc lòng" là ý chỉ như vậy phải không?

Lão tăng cười nhẹ, gật gật cái đầu khen ngợi:

- Tiểu thí chủ mất sáng tâm trong, thật là viên ngọc quý trong hiền hạ, bản tăng là Ngọc Phong Tử, trụ trì thiền viện, chẳng hay nhị vị thí chủ du ngoạn chốn am thiền hay là còn có ý thỉnh giáo gì không?

Tiểu Phi Thố gật đầu cười trả lời:

- Tiểu bối là Tiểu Phi Thố có cái hẹn với Tiểu Diện Hoạt Phật ở đây, chẳng biết ông ta đã đến đây chưa vậy thôi.

Ngọc Phong Tử nhướng mắt lên kêu "Ủa" một cái:

- Thì ra là Tiểu thí chủ, Tiểu Diện lão huynh có cho bản tăng biết việc này rồi, tuy nhiên...

Tiểu Phi Thố nhíu mày hỏi luôn:

- Đại sư bỏ lửng câu nói. Chắc có gì trở ngại lắm phải không?

Ngọc Phong Tử lắc đầu cười nhẹ rồi nói:

- Trở ngại thì không, có điều Tiểu Diện lão huynh hôm nay mắc bận một chút, tiểu thí chủ có thể đợi ngày mai được không?

Tiểu Phi Thố nhíu mày băn khoăn:

- Đúng ra một hai ngày cũng chẳng sao nhưng quả thật tiểu bối ruột gan đang rối bời chỉ mong hội kiến ngay, mong rằng đại sư nhắc cho một câu thử xem sao.

Ngọc Phong Tử suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thôi được, nhị vị thí chủ chờ bản tăng giây lát, hiện tại Tiểu Diện lão huynh đang ở nội phòng nhưng lại có khách, bản tăng sẽ vào hộ ý thử xem.

Ngọc Phong Tử xoay mình trở vào rồi, Viên Viên mới khe khẽ lên tiếng:

- Tiểu muội muội cho rằng vị khách của Tiểu Diện Hoạt Phật thân phận rất lớn lao cho nên Ngọc Phong Tử đại sư mới phân vân như thế.

Tiểu Phi Thố gật đầu công nhận, cá hai chẳng phải chờ đợi lâu lắm, chỉ thoáng một cái Ngọc Phong Tử đã phấp phới đi ra. Ông ta cười vui vẻ nói:

- Bản tăng thật có lỗi với thí chủ lắm, không ngờ thí chủ lại được Tiểu Diện lão huynh rất trọng vọng như thế. Thật ra Tiểu Diện lão huynh đang tiếp chuyện với Phương minh chủ, vậy mà khi nói tới thí chủ liền vui mừng rồi rít lên liền. Bản tăng xin mời nhị vị vào trong thiền viện, Tiểu Diện lão huynh đang sốt ruột chờ đợi đấy.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên không ngờ Phương Ngọc Điềm minh chủ lại hiện diện nơi đây nên đều sững sốt vô cùng. Viên Viên đa hai lần gặp gỡ ông ta, thì không nói làm chi, nàng hồ hững liếc Tiểu Phi Thố nói móc luôn:

- Đang nôn nao thì gặp được nhạc gia liền, đại ca ca có duyên lắm đấy.

Tiểu Phi Thố nhăn mặt chẳng biết đối đáp ra sao, chàng "hừm hừm" trong cổ họng rồi cầm đầu đi theo Ngọc Phong Tử. Viên Viên cũng rảo bước theo sau, thật ra trong lòng nàng chẳng có ghen tuông chút nào bởi vì nam nhân có năm Thê bầy thiếp cũng là sự thường nhưng nữ tính bản chất thích thú việc trêu chọc nên gặp việc thì nói chơi vậy thôi. Cả hai đi xuyên qua Phật đường đến gian hậu điện phía sau thì đã thấy hai người đang ngồi nói chuyện. Tiểu Diện Hoạt

Phật vui vẻ khiến cho nét mặt của ông ta càng thêm hoạt kê vô cùng, ông ta đứng dậy cầm hai tay Tiểu Phi Thố rất thân mật:

- Tiểu tử còn nhớ ước hẹn thật tốt quá, người tiện dịp này ra mắt Phương minh chủ luôn đi.

Tiểu Phi Thố xoay mình cúi đầu chào Phương Ngọc Điềm:

- Tiểu bối vẫn nghe danh Phương minh chủ, hôm nay mới được diện kiến thực là vinh hạnh vô cùng. Tiểu Phi Thố chỉ liếc mắt một cái đã thầm khen trong lòng, quả nhiên Phương Ngọc Điềm chỉ cần nhìn diện mạo bên ngoài thôi là đã có uy thế xứng đáng với danh xưng minh chủ võ lâm rồi. Ông ta mặt vuông chữ điền, da dẻ hồng hào và lưỡng quyền nhô lên cao khiến cho đôi nhãn quang càng thêm lóng lánh khiếp người. Phương Ngọc Điềm đã gặp gỡ Viên Viên nên chỉ gật đầu một cái mà thôi, riêng Tiểu Phi Thố thì đã được Tiểu Diện Hoạt Phật trọng vọng tất nhiên ông ta cũng phải nể nang đôi chút. Phương Ngọc Điềm trầm giọng trả lời:

- Tiểu tử phong thái khác người thật, người dùng khách sáo làm chi, ngồi xuống đây cùng nhau uống trà đàm đạo luôn đi.

Tiểu Phi Thố ngỏ lời cảm tạ rồi chợt hỏi:

- Tiểu bối đã có gặp gỡ lệnh ái và Phùng Quân Gia rồi, hiện tại việc lệnh ái bị Bạch Phát hoả thân bắt giữ khiếp trong lòng không sao yên tâm được.

Phương Ngọc Điềm thân thái vẫn bình tĩnh trả lời:

- Tiểu tử cứ khoan tâm, việc này chúng ta đã biết rồi.

Tiểu Diện Hoạt Phật kéo Tiểu Phi Thố ngồi xuống, vừa cười vừa nói:

- Ở Chung Nam Sơn vì người mà người ta phải đánh nhau Với Hắc Phiến Lão Quỷ, bây giờ người muốn trả lễ chứ gì? Không được đâu, người mà thò mặt ra là vong mạng với Bạch Phát hoả ma thân đấy. Việc này ta và Phương huynh đây vừa bàn bạc xong xuôi rồi, người cứ yên tâm đi.

Tiểu Phi Thố vẫn chưa được yên tâm, nét mặt cứ nhăn nhó hoài khiến Tiểu Diện Hoạt Phật phải nói thêm:

- Ngày hôm qua Bạch Phát hoả thân có nhắn lời đính ước với Phương huynh đây canh ba đêm nay sẽ gặp nhau thương thảo ở phía nam Ngọc Môn Quan. Đã có ta và Ngọc đại sư thì người còn băn khoăn gì nữa?

Tiểu Phi Thố giật mình lo sợ, vội kể lại việc mình và Viên Viên chứng kiến "Ngân hoả thân cuồng" uy lực khiếp người ra sao, đến Âm Sát ma quân cũng phải bỏ chạy luôn cho cả ba vị cùng nghe, vẫn lạc quan cười nói:

- Người đề cao "Ngân hoả thân công" quá, chẳng lẽ "Tu la tán hoa cuồng" của ta lại kém hơn sao, thêm vào "Lục hợp tương thời cuồng" của Phương huynh đây thì Bạch Phát hoả thân chống lại thế nào được?

Phương Ngọc Điềm lắc đầu, thái độ có vẻ trầm ngâm chứ không lạc quan như Tiểu Diện Hoạt Phật, ông ta trầm giọng nói:

- Đúng ra việc này Tiểu Diện Hoạt Phật huynh không nên tiết lộ sớm như thế, cuộc diện theo ý Phương mỗ thật chưa biết ngã ngũ ra sao. Thứ nhất Bạch Phát hoả

thần chỉ muốn trao đổi riêng với Phương mỗ thì bất cứ ai ra tay cũng không tiện chút nào. Thứ hai Bạch Phát hoả thân nắm giữ tiểu nữ trong tay, dù chúng ta đánh chết y cũng là vô ích mà thôi. Cuộc ước hẹn tối nay Phương mỗ mong rằng Tiểu Diện Hoạt Phạt huynh và Ngọc Phong huynh đứng ngoài ngắm ngấm ngấm hỗ trợ mà thôi, bất đắc dĩ lắm mới nên ra tay.

Tiểu Phi Thố thấy Phương Ngọc Điềm gạt mình ra ngoài thì cười tùm tùm chẳng nói gì cả nhưng Viên Viên hiểu sự chen vào hỏi liền:

- Tuy là việc riêng nhưng tiểu nữ cho rằng nó có liên quan đến đại sự võ lâm, có khi cả đến gia phụ nữa, do đó tiểu nữ và Tiểu Phi Thố đại ca âm thầm quan sát có được không?

Phương Ngọc Điềm lắc đầu trả lời:

- Việc này cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là lạc đi hướng khác ngay, Tư Mã cô nương không nên tham dự là hơn.

Viên Viên toan cãi lại thì Tiểu Phi Thố lấy chân bấm nhẹ một cái, cảm giác đùng chạm này làm nàng đỏ bừng mặt lên, hai mắt lườm một cái ra vẻ hờn giận rất dễ thương rồi không nói gì nữa. Phương Ngọc Điềm lại tưởng Viên Viên đỏ mặt vì tự ái nên tăng lời nói qua chuyện khác rồi cáo từ đi nghỉ dưỡng thân, chủ ý cho Tiểu Diện Hoạt Phạt và Tiểu Phi Thố nói chuyện thông thả hơn. Ba người đi bách bộ trong rừng trúc, chờ cho Tiểu Diện Hoạt Phạt hỏi han thoả mãn, Tiểu Phi Thố mới chột hỏi:

- Lão Phạt gia so sánh "Tu la tán hoa chưởng" với "Thanh Hoa Bí Lục" thì cái nào cao siêu hơn?

Tiểu Diện Hoạt Phạt ngạc nhiên trả lời:

- Đương nhiên "Thanh Hoa Bí Lục" phải cao siêu hơn nhiều, Tiểu tử biết không, ta được A Lạp thiên viện sai phái sang Trung Nguyên chỉ vì pho chân kinh này đấy, trước kia ta không dám tiết lộ nhưng bây giờ Tô Giả Giả Hoạt Phạt đã công khai nói rõ "Tiểu như lai chân kinh" với "Cốt đả bác đô chân kinh" chính là "Thanh Hoa Bí Lục" thì ta mới dám nói ra. Ủa? Người có ý gì vậy?

Tiểu Phi Thố thông thả kể lại thân thế, tên tuổi của mình cho Tiểu Diện Hoạt Phạt nghe, sau đó mới lần lượt kể đến các kỳ duyên ra sao, nhất nhất chẳng giấu giếm một chút nào. Tiểu Diện Hoạt Phạt thay đổi nét mặt luôn luôn, khi cười, khi nhăn nhó chứng tỏ tâm tư ông ta xáo trộn cực độ. Đến khi Tiểu Phi Thố dứt lời ông ta mới thở dài một cái:

- Phạt duyên đưa đẩy pho chân kinh này về tay Thiếu Lâm Tự và người Trung Nguyên mất rồi. Hiện tại đã trễ thời gian, ngay sáng mai bản Phạt Gia phải trình bày toàn bộ sự việc này lên Tôn Giả Hoạt Phạt để rút về Thiên Trúc thôi. Đã là lòng trời thì không nên khiến cưỡng tranh đoạt làm chi.

Tuy Tiểu Diện Hoạt Phạt nói rất thẳng thắn nhưng trong lời nói vẫn bao hàm ý xót xa vì A Lạp thiên viện mất *bao* nhiều công phu mà rốt cuộc chỉ là công cốc mà thôi, kể từ đây trở đi võ học Trung Nguyên thêm lừng lầy, Thiên Trúc chắc chắn không dám bước vào khoe khoang gì được nữa.

Tiểu Phi Thố nhìn Tiểu Diện Hoạt Phạt cười tùm tùm nói:

- Thí dụ như tiểu bối luyện tập thành công "Thanh hoa bí lục" thì vừa là Trung Nguyên cao thủ vừa là đệ tử của A Lạp thiên viện, thậm chí quản lý luôn Đại Như Cáp Tự thì còn phân biệt Trung Nguyên, Thiên Trúc hay Tây Vực thế nào được nữa?

Tiểu Diện Hoạt Phật ngoài võ công ra Phật pháp cũng rất tinh tiến, chỉ một lời nó đã hốt nhiên đại ngộ. Ông ta nhảy cẫng lên như trẻ nít, vừa múa may vừa cười khanh khách:

- Phải đó, phải đó. Nguyên thủy là sự hợp nhất võ học của ba nước, bây giờ người thu thập lại thành một thì còn phân biệt cái gì nữa? Hằng hà sa số Phật cũng chỉ là một mà thôi, muôn vạn tinh hoa võ học cũng chỉ là một như Phật vậy. Tiểu tử tương lai còn cao hơn cả bọn Hoạt Phật chúng ta đấy!

Tiểu Diện Hoạt Phật đấm ngực, bứt tóc nóng nảy hết sức bởi vì không sao chạy đi trình bày với Tôn Giả Hoạt Phật ngay được. Tiểu Phi Thố liền ngỏ ý:

- Đã có Ngọc Phong Tử đại sư ở đây hợp với Phương minh chủ thì còn e sợ ai nữa, lão Phật Gia chẳng cần nhúng tay vào cũng đâu vào đó hết, vả lại việc này có liên quan tới họ Âu Trường thì tiểu bối sẽ thay mặt lão Phật Gia ngấm ngấm theo dõi và thu xếp cho.

Tiểu Diện Hoạt Phật như được gãi đúng chỗ ngứa, xoay mình chạy đi và hô lớn:

- Được rồi, được rồi Thiên Trúc bất chiến, tự nhiên hai người cứ lấy danh nghĩa A Lạp thiên viện hay là truyền nhân "Thanh Hoa Bí Lục" ra mà hành động.

Đột nhiên Tiểu Diện Hoạt Phật dừng chân rất gấp, ông ta ghé đầu ngẫm nghĩ một lúc mới nói:

- Bản Phật Gia thấy thái độ của Phương minh chủ không coi trọng Tiểu tử tí nào, bản Phật Gia trước khi đi phải nói cho hắn biết rõ việc này cùng với thân thể của người để hắn đừng coi khinh thị nữa mới được.

Tiểu Phi Thố lắc đầu cười hì hì:

- Lão Phật Gia chẳng nên mất công làm gì, cứ để Phương minh chủ ghét bỏ tiểu bối càng đỡ bị người ta nhần nhó đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phật ngớ người ra chẳng hiểu gì cả, nhưng Tiểu Phi Thố đã nói vậy thì ông ta cũng gật đầu nghe theo. Chỉ nghe "Vù" một tiếng, bóng thấp thoáng xuyên qua xuyên lại trong màu xanh đậm lạt của rừng trúc, Tiểu Diện Hoạt Phật đã nhanh chân đi mất luôn.

Viên Viên cúi đầu nói nho nhỏ:

- Đại ca ca có yêu thích Phương cô nương cũng được, tiểu muội có nhần nhó gì đâu, chẳng qua là trêu chọc đại ca ca một chút vậy thôi.

Tiểu Phi Thố đã biết tính tình Viên Viên rất cương quyết thế mà trong tình trường lại tỏ ra ôn nhu, nhần nhin thì cảm động vô cùng, chẳng vội đính chính:

- Tiểu muội muội hiểu lầm mất rồi, đại ca ca cũng nói đùa cho vui vậy thôi, chủ ý muốn tự mình tìm ra manh mối và tự mình ra tay trừng trị thủ phạm chứ nếu Phương minh chủ biết được tất nhiên ông ta sẽ xen vào ngay. Từ nay trở đi việc gì cũng vậy nhất nhất phải cảm thông nhau mới được.

Viên Viên ngược đôi thu thủy lên nhìn Tiểu Phi Thố gật đầu, cả ha say mê nhìn nhau, môi cười mắt sáng và cùng thâm nghĩ: " Vĩnh viễn chúng ta sẽ cảm thông như một vậy!" Đến một khắc sau Viên Viên mới khẽ hỏi:

- Lúc này đại ca ca ngăn cản tiểu muội, như vậy việc đêm nay tính sao?

Tiểu Phi Thố giật mình ra khỏi trạng thái mơ mộng, chàng trả lời:

- Tiểu Diện Hoạt Phật đã đi rồi, chúng ta cũng chẳng cần quay về Trúc Lâm thiền viện nữa. Hiện tại đã trưa lắm rồi, đại ca ca và tiểu muội lên đường đi thẳng đến Ngọc Môn Quan trước rồi tiện sơn quán nào thì ăn uống thực no nê cho đến giờ hội là phục sẵn để xem Phương minh chủ đối phó ra sao.

Cả hai sóng vai nhau nhắm hướng Ngọc Môn Quan đang trình liên, qua khỏi rừng trúc phong cảnh bắt đầu thay đổi, cây cối thưa thớt chỉ toàn là núi đá dựng đứng rất hiểm trở và hùng vĩ. Phải đến gần một tiếng sau, hai người mới thấy có một sơn điểm nghèo nàn dựng cheo leo cạnh vách đá. Nơi đây thực ra chỉ là cái chòi tranh của một gia đình tiểu phu, bán rượu để kiếm thêm nên thức ăn rất đạm bạc. Trong khi ăn uống Tiểu Phi Thố dặn dò Viên Viên:

- Cuộc hội ngộ tối nay rất hung hiểm, toàn là cao thủ, ác ma, tiểu muội muội tuyệt đối đừng vọng động gì cả, nếu có sự cố thất lạc chúng ta cứ lấy Trúc Lâm thiền viện làm địa điểm hội ngộ lại sau.

Viên Viên ưng thuận nhưng bĩu môi nói:

- Đã có tiểu anh hùng gồm thâu võ học ba nước bảo vệ tiểu muội muội còn sợ hãi hay vọng động làm gì nữa?!...

Tiểu Phi Thố cả cười, chàng cũng vui vẻ trả lời:

- Tiểu anh hùng đại ca ca không dám lạm xưng chứ khinh công có thể chấp luôn cao thủ ba nước cũng không sao đuổi kịp, cái tên Đại phi Thố rất xứng đáng vậy.

Hai người đùa giỡn với nhau một hồi nữa mới rời sơn quán đi tìm một chỗ khuất nẻo để hành công vận lực. Đến giờ Tuất mới thông thả đi đến địa điểm hẹn ước của Phương Ngọc Điềm và Bạch Phát hoả thân, Đêm nay là mười hai nên trăng sáng vừa phải rất tiện cho việc quan sát, Tiểu Phi Thố Viên Viên nằm phục sau một mỏm đá, phía trên có tàn cây che đậy rất kín đáo. Nơi đây có thể nhìn rất rõ khoảng đất trống trước mặt nên Tiểu Phi Thố khoan tâm nhắm mắt, dưỡng thần. Chưa tới giờ Tý, Tiểu Phi Thố và Viên Viên đã nghe giữa đêm trường tĩnh mịch có tiếng tà áo loạt xoạt, sương đêm nơi rừng núi ngoái biên tái lạnh lùng hơn bất cứ nơi nào cho nên dù đã là cao thủ võ lâm, nội lực đầy đủ mà khi di hành cũng phải mặc thêm áo trường bào, Tiếng loạt soạt càng lúc càng nghe rõ. Tiểu Phi Thố bị che khuất hai bên nên không trông người nhưng cứ theo thế gió cũng có thể nhận thực được là có hai người đang đi tới. Thốt nhiên âm thanh trầm trầm khẽ vang lên:

- Đại sư lên mỏm đá phía trước kia đi, nơi đó cao ráo rất tiện cho việc ra tay yểm trợ.

Sau tiếng nói là tiếng tà áo lay động, quả nhiên Phương Ngọc Điềm và Ngọc Phong Tử đã tới trước rồi. Tiểu Phi Thố không phải chờ đợi lâu, Ngọc Phong Tử vừa tung mình đi thì Phương Ngọc Điềm đã chậm rãi đi vào tầm mắt của chàng và Viên Viên, ông ta đứng giữa khoảng đất trống ngẩng đầu nhìn trăng để ước lượng thời gian

xong xuôi mới bắt động chờ đợi. Gọi là bất động chỉ là người chứ tà áo trường bào cứ lay động hoài, chẳng chẳng biết vì rét hay vì gió núi quá mạnh. Trời gian chờ đợi rất âm thầm nhưng may mắn chẳng lâu la gì, trước khi có âm thanh đã phảng phất sát khí, rồi sau đó mới có tiếng cười nho nhỏ vọng lại. Âm thanh cười này tuy nhỏ nhưng vang dội khắp núi đá nghe như muôn ngàn tiếng vậy. Phương Ngọc Điềm cười nhạt nói:

- Có gì đáng cười đâu nào?...

Chớp mắt, sau câu nói đã có một người đáp một cái hạ thân xuống trước mặt Phương Ngọc Điềm, dưới ánh trăng toàn bộ râu tóc da thịt đều trắng như mỡ, chẳng phải Bạch Phát Hoả Thần thì còn ai vào đây nữa, hần ngưng cười trả lời:

- Hai lần gặp nhau không phân thắng bại, lần này ta cảm thấy sẽ chắc thắng nên mới hứng thú đấy chứ.

Phương Ngọc Điềm vẫn cười nhạt:

- Người nghĩ rằng đem con tin ra áp lực để thủ thắng là thích thú lắm sao?

Bạch Phát Hoả Thần tức giận gằn giọng:

- Người nói gì thế, việc nào ra việc ấy chứ, sau khi chúng ta thoả thuận nhau xong rồi mới tính đến chuyện tỉ thí võ công. Điều này ta phải nói trước, trong khi tỉ thí, bất cứ ai được ra tay ám trợ thì người đó coi như thua luôn, người có dám phát thệ không?

Phương Ngọc Điềm giật thót mình một cái, không ngờ Bạch Phát Hoả Thần khôn ngoan như vậy. Có lẽ hần thừa biết đối phương thế mạnh, người quen biết nhiều nên mới đặt điều kiện giao ước. Tình thế này Phương Ngọc Điềm không dám đáp ứng có khác chỉ tự thú là mình có đem theo người ám trợ, do đó ông ta gật đầu một cái. Bạch Phát Hoả Thần lắc đầu nói:

- Nếu đã ưng thuận thì phải nói thành lời ta mới tin được.

Phương Ngọc Đầm tức giận quát lớn:

- Ta có phải phường mèo chuột như ma đạo các người đâu, một lời đã thốt thì tứ mã nan truy, không bao giờ có việc nói rồi lại ăn lời.

Bạch Phát Hoả Thần cười ha hả, chẳng tỏ vẻ tức giận gì cả:

Phương Ngọc Điềm lại nói tiếp :

- Việc tỉ thí để sau, bây giờ người cho biết chủ ý đêm nay đi.

Bạch Phát Hoả Thần gật đầu rồi hỏi:

- Người đã minh bạch chuyện lệnh ái nằm trong tay ta chứ?

Phương Ngọc Điềm chỉ gật đầu để cho Bạch Phát Hoả Thần nói tiếp.

- Giữa hai chúng ta tuy là cừu địch nhưng dù sao cũng có chút thân phận không bức bách nhau quá, ta chỉ yêu cầu một điều duy nhất nếu người ưng thuận là lập tức cung kính đưa lệnh ái về nhà ngay.

Phương Ngọc Điềm rung mình một cái chẳng biết vì sao, ông ta chậm rãi nói từng tiếng:

- Đã hơn chục năm nay ta mang danh Minh Chủ võ lâm, hành động nào cũng đều cân nhắc kỹ lưỡng vì sợ di hại cho toàn thể giang hồ. Ta làm việc không phụ lòng ai và mọi người đều kính nể, do đó điều kiện người đưa ra phải hợp với chánh nghĩa võ lâm giang hồ thì ta mới ưng thuận được.

Tiểu Phi Thố thầm khâm phục Phương Ngọc Điềm quả là xứng đáng với chức Minh Chủ, cử chỉ, lời nói đều đường hoàng và oai phong vô cùng. Viên Viên ghé sát tai chàng nói thật nhỏ:

- Nhạc gia Đại ca ca cứng cỏi...

Nàng chưa nói hết câu đã thè lưỡi ra trêu tức Tiểu Phi Thố. Chàng toan trả lời đừng có quấy nhiễu nữa thì đột nhiên vánh tai lên nghe ngóng khiến cho Viên Viên cut hứng cũng vận hết thính lực lên xem sao. Có tiếng loạt xoạt rất nhỏ lướt qua chỗ hai người đang ẩn núp rồi di chuyển một khoảng chừng năm sáu trượng mới im bật. Tiểu Phi Thố nhẹ nhàng xoay người rồi ló đầu lại xem, quả nhiên có một người vận toàn đồ đen nằm phục phía sau một tảng đá nhỏ, cũng đồng thời nhì ra hiện trường. Trong bóng tối, lại bận quần áo đen nên Tiểu Phi Thố đành chịu không sao phát hiện ra hẳn là ai, giá như vô tình thì đến cả thân hình của hẳn cũng rất khó bị phát hiện. Tiểu Phi Thố thầm so sánh khinh công của nhân vật này tương đương với Phương Ngọc Điềm, cả hai cùng kém hơn Bạch Phát Hoả Thần một chút, còn đối với chàng thì lại kém hơn nữa. Do đó Tiểu Phi Thố yên tâm quay trở lại treo dõi câu chuyện của Phương Ngọc Điềm với Bạch Phát Hoả Thần. Hai người im lặng suy nghĩ một lúc lâu. Bạch Phát Hoả Thần mới trầm giọng lên tiếng:

- Ta thật tình không biết chánh nghĩa võ lâm là cái quái gì, suy nghĩ đến nhức cả đầu óc, chỉ bằng nói thẳng ra rồi người toan tính ra sao thì ra.

Hắn hắng giọng nói chậm rãi từng tiếng:

- Điều kiện này rất đơn giản, người vẫn đi lại giả như đang điều tra nhưng thật ra bỏ phế đừng quan tâm đến vụ Tư Mã Công nữa là xong thôi.

Lời nói tuy đơn giản nhưng có mấy người giật mình liền, Phương Ngọc Điềm giật mình vì kinh ngạc nhiều hơn, còn Tư Mã Viên Viên giật mình và tức giận vô cùng, Nàng toan nhõm người dậy, Tiểu Phi Thố phải nắm tay nàng nói nhỏ:

- Đại ca ca dặn đừng vọng động mà.

Hai người to nhỏ với nhau đâu có ngờ rằng nhân vật áo đen kia cũng giật mình, thậm chí hẳn còn "hùm" lên nho nhỏ nữa. Trong khi đó Phương Ngọc Điềm nhăn tít đôi lông mày để suy nghĩ tìm hiểu tại sao Bạch Phát Hoả Thần lại yêu cầu lạ lùng như thế. Đột nhiên ông ta la to:

- Chính người chủ xử trong vụ sát hại Tư Mã huynh đệ?

Thấy Bạch Phát Hoả Thần chỉ cười ruồi, không xác nhận cũng không chối cãi, Phương Ngọc Điềm lại quát tiếp :

- Dù người hay là ai đi nữa, ta cũng không thể đáp ứng điều kiện này, đây chính là đại thể võ lâm, nghĩa khí giang hồ nếu không phanh phui ra được thì còn thể diện Minh Chủ thế nào nữa?

Bạch Phát Hoả Thần cười tạnh lòng trả lời:

- Thế còn vụ Hàn Thương Tiều Cự không phải nghĩa khí giang hồ sao, người lờ đi chẳng thèm nói tới mà có ai bắt bẻ đâu?

Lần này tới lượt Tiểu Phi Thố giật mình, quái lạ hơn nữa là nhân vật áo đen cũng giật mình, thật chưa hiểu ra sao.

Phượng Ngọc Điềm nghiêm trang nói:

- Người làm sao biết được lòng ta, vụ việc Hàn Thương Tiều Cự đến tai ta quá chậm, lại trùng thời gian đang luyện "Lục Hợp Phương Thôi Chuồng", đến khi ta xuất trang thì đã mất hết dấu vết, phân toàn gia chết hết nên không ai biết một tí gì cả.

Bạch Phát Hoả Thân cười xằng sặc một hồi lắc đầu, thở dài có vẻ chán nản lắm, mãi sau mới chịu nói:

- Hối ôi, thế mà cũng muối mặt tự vênh vang mình là Minh Chủ, thật nhục nhã và thiếu cận vô cùng.

Phượng Ngọc Điềm tức giận nói:

- Tại sao người mắng chửi ta vô lý như vậy. Bỏ qua chuyện đưa con ngỗ nghịch, ta với người phải đánh nhau vài trăm hiệp rồi sẽ nói chuyện sau.

Bạch Phát Hoả Thân xua tay nói:

- Đừng vội bằng hữu, ta đã nói cái gì thì phải có nguyên nhân chứ. Thật ra cũng là vô tình ta mới biết được nỗi đau khổ của Âm Sát Ma Quân mà thôi.

Phượng Ngọc Điềm ngơ ngác hỏi:

- Chung Li Nhậm Âm Sát Ma Quân giết người không gớm tay tội ác ngập đầu mà cũng có đau khổ nữa ư?

Bạch Phát Hoả Thân cười khề khề đáp:

- Hắn mới đau khổ vài tháng nay thôi. Chẳng qua là cái hôm tập kích Hàn Thương Tiều Cự hắn có đánh cho tiểu tử con trai Âu trường sanh một chuồng văng ra ngoài hoa viên. Tên Ma Quân này ngu ngốc và kiêu ngạo lắm, hắn tưởng đầu thằng nhỏ đã chết nên mới bỏ đi ngay. Sau đó tỉnh ngộ trở lại thì chẳng thấy xác nó đâu cả, hình như có ai ngấm ngấm mang đi rồi thì phải. Câu chuyện chìm dần vào quên lãng nhưng Âm Sát Ma Quân không được yên tâm vẫn thỉnh thoảng âm thầm đi lại giang hồ để dò xét. Lần này hắn tính toán tuổi tác, diện mạo thì nghi ngờ một tiểu tử ngoại hiệu Tiểu Phi Thố, mười phần chắc chín nên mới xuất đầu lộ diện chủ ý diệt trừ tận gốc. Ta nói người hồ đồ, thiếu cận là vì vậy, chẳng đúng sao?!...

Trúng khi Phượng Ngọc Điềm chờ người ra vì quá sức kinh ngạc thì Tiểu Phi Thố run người lên nước mắt tự nhiên trào ra và miệng lâm bâm nho nhỏ:

- Quả nhiên Hoàng Thiên trì độ vong linh gia gia má má linh thiêng xúi đẩy cho ta tìm được thủ phạm rồi đây.

Viên Viên nắm lấy tay Tiểu Phi Thố ôn nhu an ủi:

- Âu Dương đại ca, Đại ca ca thực may mắn hơn tiểu muội muội, nhưng từ đây trở đi phải coi chừng tên Âm Sát Ma Quân hãm hại đấy.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố nghe âm thanh từ phía nhân vật áo đen ản núp vọng lại nho nhỏ:

- Con mẹ nó, tên Bạch Mao Thủ này phản bội mất rồi!

Tiếp theo câu Chửi đó là tiếng sột soạt, thì ra hắc đang len lén đi ngược trở lại, rời xa hiện trường. Tiểu Phi Thố nhú mày suy nghĩ, hốt nhiên chàng la lên:

- Âm Sát Ma Quân !

Viên Viên giật bắn cả người, nàng nặn đầu óc ra nhớ lại cái âm thanh này hôm nào, nàng cũng la theo:

- Đúng hắc rồi, Đại ca ca đuổi theo mau tìm xem hắc ta lẩn trốn nơi đâu, chúng ta sẽ mời mấy vị đi diệt trừ mới được.

Hai người bàng hoàng nên âm thanh lọt cả vào tai Phương Ngọc Điềm và Bạch Phát Hoả Thần. Phương Ngọc Điềm sững người ra kinh ngạc trong khi Bạch Phát Hoả Thần lại cười khè khè rồi nói luôn:

- Ta đã đề phòng người mang theo trợ thủ nhưng không ngờ bọn này ngu ngốc đến mức cứ nói chuyện oang oang như thế.

Phương Ngọc Điềm tức giận ông ta nói với Bạch Phát Hoả Thần rất ngắn gọn "không phải thế đâu" rồi quay người vận nội lực lên nói lớn :

- Các vị hiện thân ra đi, đừng làm trò mèo chuột mang tiếng xấu cho lão phu như thế.

Tiểu Phi Thố thấy tình hình vô ý đã để bại lộ liền nói nhanh với Viên Viên:

- Cứ theo lời trao đổi vừa rồi, đại ca ca chắc đến sáu phần Bạch Phát Hoả Thần là thủ phạm sát hại gia gia tiểu muội. Bây giờ tiểu muội cứ xông ra đi, khếp tội hắc bừa đi, dù sao cũng có Phương Minh Chủ ở đó, hắc không dám diệt khẩu được đâu.

Viên Viên lo lắng hỏi lại:

- Tiểu muội muội nhất nhất nghe theo, còn Đại ca ca định đuổi theo Âm Sát Ma Quân ư?

Tiểu Phi Thố thừa kịp trả lời thì phía ngoài Phương Ngọc Điềm lại lớn tiếng hô to :

- Lão phu đếm đến ba mà quý vị không xuất hiện thì bắt phải dùng vũ lực đấy.

Bạch Phát Hoả Thần cười hì hì khen mót:

- Phương Minh chủ đạo diễn vở tuồng tài ba thật.

Phương Ngọc Điềm tức giận đến tái xanh cả diện mạo, ông ta không thềm đôi co với Bạch Phát Hoả Thần, lẳng lặng hô to: một...Tiểu Phi Thố đẩy tay Viên Viên một cái và nói:

- Tiểu muội muội *cứ* ra đi, đừng lo gì cho đại ca ca hết.

Phương Ngọc Điềm vừa đếm tới ba thì Viên Viên đã vừa vận tung mình ra khỏi chỗ ẩn núp. Nàng còn đang lơ lửng trên không đã quai tay rút soạt Tử Ngọc kiếm ra, ánh trắng phản chiếu lấp lánh ánh tử quang trông rất kinh người. Vừa hạ thân Viên Viên đã quát lớn:

- Ác tặc Bạch Phát Hoả Thần, người chính là thủ phạm hạ sát gia gia ta, hôm nay phải đền tội dưới thanh kiếm này.

Phương Ngọc Điềm trợn mắt lên vừa kêu nho nhỏ:

- Thì ra Tư Mã cô nương, còn vị kia chắc là tiểu tử tên gì... à Tiểu Phi Thố phải không? Hắn đâu rồi?

Nghe đến tên Tiểu Phi Thố, Bạch Phát Hoả Thần lảo bầm, tự mắng mình:

- Hồng rồi! Tên tiểu quỷ này đã nghe lán được câu chuyện, ta thật là sơ hở và ngu ngốc quá chừng.

Viên Viên chĩa thẳng mũi Tử Ngọc kiếm vào Bạch Phát Hoả Thần, miệng trả lời Phương Ngọc Điềm

- Âu Trường Đại ca đuổi theo Âm Sát Ma Quân rồi.

Phương Ngọc Điềm lại một phen sững sốt hỏi luôn:

- Ủa, Âu Trường đại ca là sao ? Sao lại có Âm Sát Ma Quân ở đây?...

Viên Viên nói vắn tắt vài câu cho Phương Ngọc Điềm cùng biết, mắt không hề rời Bạch Phát Hoả Thần. Hắn ta đâu thèm để ý đến tiểu cô nương vô danh này, trong lòng còn bận rộn bao nhiêu ý nghĩ: " Thì ra tiểu tử con trai của Âu Trường Sanh còn sống thật, chẳng hiểu sao Âm Sát Ma Quân lại biết nơi ước hẹn này mà rình mò? Đương nhiên hắn ta sẽ thù oán mình nói lộ ra việc Hàn Thương Tiêu Cục, thế nào cũng phanh phui việc ngày trước ra thôi, trời ơi bây giờ phải tính toán sao đây?".

Bạch Phát Hoả Thần không có thời gian nghĩ ngợi nhiều hơn nữa, Tử Ngọc Kiếm chớp ánh tia lên đã xuất chiêu "Ba Lăng Nhất Vọng" đâm tới cổ họng hắn rồi.

Vietkiem.com